

Peter Tumpf, –kof

Rekolekcija ó Pe arovci, 8.1.2014

Dragi sobratje, duhovniki, bratje in sestre!

Za etek novega leta ne bi mogel biti bolje zaznamovan kot prav s povabilom apostola Janeza: **»Preljubi, ljubimo se med seboj, ker je ljubezen iz Boga; in vsakdo, ki ljubi, je iz Boga rojen in Boga pozna.«**

Zapoved: »ljubimo se med seboj« je odlo ilnega pomena. Ta zapoved daje smiselnost kr–anstvu. e je smisel judovstva v izpolnjevanju postave, in e je smisel islama v dobesednem razumevanja korana, je smisel kr–anstva v na-i medsebojni ljubezni. Oznanjevanje, karitativnost, liturgija, vzgoja; - vse to je samo zaradi ljubezni med nami. e ni ljubezni, kr–anstva preprosto ni. Brez ljubezni Kristusova nevesta, Cerkev, postane zgrbana, nezanimiva starka, ki jo mnogi imenujejo samo –e institucija. Brez ljubezni je na-e oznanjevanje lafno po etje, karitativnost samo reklama za dobrodelnost, liturgija samo nerazumljivo obredje in vzgoja samo ideolo–ko manevriranje z otroki in mladimi.

Apostol Janez trdi, da ljubezen ne prihaja od ljudi, ampak od Boga; kajti Bog je ljubezen. Tukaj se hitro lahko izgubimo v teolo–kih razglabljanjih. Hitro lahko tudi moraliziramo o tem, kak–ni moramo biti, da smo sploh sposobni ljubiti. Tudi ustva se tako rada pritihotapijo v odnose, ki jih smatramo za ljubezen. e ima ljubezen svoj izvor v Bogu, potem je ljubezen lahko samo boffija in ne more biti love–ka. Pomeni, da je tudi ljubezen milost, ki nam jo Bog daje. Ljubezen je zastonjska, se na pla uje, se ne izsiljuje.

Zakaj pa je potem zapoved? e bi ljubezen bila samoumevna, bi nam je Jezus ne dal kot zapoved. Smo ranjeni od greha. Greha pa se sami ne moremo re–iti. Apostol Janez opozarja, da je Bog zaradi ljubezni poslal svojega Sina v spravo za na–e grehe.

Kot je ljubezen skrivnost, ki prihaja od Boga, je tudi greh velika skrivnost, ki ne prihaja od Boga. Prihaja od o eta laffi, hudega duha. Kdor je v ljubezni, je v resnici. Kdor je v grehu, je v laffi.

V teh dneh veliko premi-ljujem o ljudeh, ki v Cerкви na Slovenskem po nejo neke udne stvari. Menijo, da je Cerkev v krizi, da je obglavljena, da nima vizije in –e kaj bi se na-lo. Mimo –kofov se gredo mesijanske re-itelje, in nakazujejo, kak-na bi morala biti nova nad-kofa. e to po nejo iz ljubezni, ki prihaja iz Boga, so v resnici.

e to po no zaradi esarkoli drugega, in ne iz ljubezni, je to zelo slabo. Niso v resnici, ampak v laffi.

Toda, vsi pravijo, da to po no iz ljubezni do Cerkve in torej so v resnici. Kdo naj to presodi? Samo Bog vidi v vest vsakega loveka. Toda vest se lahko sklicuje na pravice samo, e uti dolfnost. In kak-na je ta dolfnost nas duhovnikov, pa tudi vernikov? To, da v vesti delamo za edinost med nami. e ni edinosti, se ne moremo med seboj ljubiti. Jezus je pred svojo smrtjo na kriflu imel samo eno skrb: Ali bo njegova Cerkve ostala edina ali pa se bo razdrobila. Prepri an sem, da se na Oljski gori ni toliko bal smrti kot se je bal needinosti v Cerкви. Krvavi pot je potil za edinost Cerkve. Videl je na-e razdrobljenosti in to ga je bolj bolelo, kot udarci z bi i, kot kronanje s trnovo krono, kot prebadanja flebljev. In, dragi bratje duhovniki, dragi verniki, to je resna stvar. Kockanje kot za –alo s to veliko vrednoto je povsem neresno po etje. Je bogokletje. Kdor dela proti edinost Cerkve, je bogokletnefi in ga ni mogo e opravi evati kot naivnefla. Besede obeh nad-kofov, Stresa in Turn-ka, ob njunem odstopu, da to delata iz ljubezni do Cerkve; niso nikakor floskula ali nekaj kar tako. Njuno dejanje pomeni solidarnost s Kristusom. Pomeni ljubezen, ki je iz Boga. To je ljubezen, ki trpi skupaj s Kristusom v njegovi uri odre-enja. Trpe a ljubezen ima spravno mo za na-e grehe. Nobena gesta razdora med nami ne more iti neopazno mimo Boffjega srca. Na tem srcu pusti svojo sled novih bi ev, novih trnjev, novih flebljev. Zaman vsa znanja o patristiki, o ekleziologiji in protologiji, e ni edinosti.

Najve ji konkurent ljubezni ni sovraštvo, ampak oabnost. Za ne se z majhnimi nepozornostmi.

Primer: Po letih dela v Cerкви, me mnogi imajo za duhovnega eksperta. Znan sem kot dober duhovni voditelj, spovednik, gospodarstvenik, strokovnjak za to ali ono področje. Po asi mi pride v zavest, da samo jaz obvladam določene stvari, da samo jaz najbolje poznam Cerkev in da sem samo jaz poklican o njej dati sodbe. Vse to je lahko res. Toda kdo je pri vsem tem na prvem mestu? Jaz ali Bog? Jaz ali zveljani? Jaz ali edinost Cerkve? In kaj se zgodi? Da sem naenkrat zaradi svojega jaza, v dialogu samo z nekaterimi, da ljubim samo nekatere, da delam dobro samo nekaterim, da vidim samo svojo flupnijo, svoje delo, svoj krog ljudi. S asoma se vse to offi, ostanem samo jaz, peica tistih, ki so od mene odvisni. Vsi drugi pa postanejo krivci, ker niso kot jaz; in imam obutek da me ne podpirajo; oziroma sploh niso sposobni, da bi me podprli, me razumeli, mi bili blizu, ker mi ne segajo do glefnja. (za nekega sposobnega sobrata, smo salezijanci v asih v ali rekli: Don Bosko je velik, vendar temu sobratu ne sega do glefnja). Oabnost se po asi plazi v srce in niti ne vem, kdaj sem postal njen suflenj. Najve ja stvaritev oabnost je razdor med nami.

e ste bili pozorni, Jezus v evangeliju ni izpostavil Petra ali katerega drugega apostola. Ne, rekel je: Dajte jim vi jesti! Skupaj stopite pred ljudi. Edini med seboj. Kruh je znamenje edinosti. Je zmesen in pe en iz mnogih zrn. Eno samo zrno ne napravi kruha. En sam lovek tudi ne naredi Cerkve.

Kruh je znamenje ljubezni. Samo z ljubeznijo zmesen in pe en kruh je vreden, da postane evharisti en kruh. Ljubezen, ki pe e kruh, na najbolj-i na in spregovori o Bogu. Kot je ljubezen iz Boga, je kruh sad ljubezni.

Bratje duhovniki, dragi verniki! Edinost med nami, naj bo prva skrb, da bomo vredni ljubezni, ki je iz Boga.